

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Moribus Ioannis De Almeida Societatis Iesu Presbyteri

Macedo, António de

Romae, 1671

Capvt Sextvm. Eiusdem Obedientia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44105

bet) vt ex ijs nonnulli fædis, & importunis tentationibus agitati applicito corpori cilicio, quo Ioannes vtebatur, fenserint subito repressam carnis tyrannidem; depulsumque peccandi periculum; quasi illud à castissimo viri corpore virtutem traheret ad affectos etiã aliorum animos persanandos.

CAPVT SEXTVM.

Eiusdem Obediencia.

V Nam præ ceteris obedienciae virtutem coluit eo nomine, quòd religiosæ perfectionis summam continet: & quod illius potissimum rationem haberi voluit Sanctissimus Societatis nostræ parens Ignatius. Colebat etiam obedienciam eam ob causam religiosius, quòd peculiarem

L Chri-

Christi humani generis Seruatoris virtutem esse sciebat: quam enim cæterarum virtutum formam hominibus seipsum ad imitandum proposuit; tamen singulari quodam priuilegio primas obedientiæ detulit: vltimumque vitæ actum obediendo conclusit: *Factus obediens vsque ad mortem.* Ut primùm Almeida in sacram tyrociniij palæstram intulit pedes, & acrem aduersus veterem hominem pugnam suscepit, omnem quicquam iudicandi facultatem exiit, in quo summa obedientiæ laus ponitur. Totum se ad Superiorum arbitrium finxit, Diuinum in illis numen venerans ex eorū voluntate omninò pendebat, non modò ad imperium, sed nutum intentus. Non Superioribus solum, quos Dei loco in terris habebat, sed inferioribus etiam, qui ab illis imperandi facultatem

ac-

acceperant, seruebat ea alacritate, & religione, vt apertè ostenderet Christo se magis, quàm hominibus obedire. Ad eum, huius exercitatione virtutis, euasit apicem per tres gradus ascendendo, in quos Sanctus Pater Ignatius obedientiam digerit, vt difficillima perinde, ac facillima summa perfectione obiret. Non erit ab instituto nostro alienum exemplum, aliquot commemorare, è quibus pronum erit de reliquis coniecturam facere.

Loandam, Urbem Angolæ principem, de qua in loco meminimus, Hollandi cum occupassent anno 1641. Franciscus de Sotomaior, Lusitanæ in Brasilia classis Præfectus, idoneam militum manuum nauibus eò conuehere decreuit, vt rei Lusitanæ extremo laboranti periculo subueniret. Vnum à nostræ Societatis Pro-

uinciale Sacerdotem postulauit, qui audiendis militum confessionibus, sedandis inter illos discordijs, alijsque pietatis Christianae officijs obeūdis nauaret operam; eaque ratione diuinum sibi numen placaret: neque enim nisi propitiato Deo, sperari posse de molestissimo hoste victoriam. Satis constabat illam expeditionem non minùs periculosam esse, quàm longinquam; virumque exigere Apostolico plenum spiritu, qui Præfecti votis, & Lusitanorum expectationi respōderet. Ergò Prouincialis, vt Francisco morem gereret, domi in publico Sociorum conuentu retulit, velle se vnum ex ijs ad missionem Angolanam deligere; proinde si quis ad ferendos illius labores, & iuuandos milites diuino se spiritu sentiret impelli, id palàm significaret. Tùm verò pulcherrima mul-

multorū ambitio se prodidit Angolanam petentium missionem: cuncti ad illam certatim dare nomina, seque vltro paratos offerre ad maris nauseam, ad famem, ad sitim, ad æstum, ad mortem, ipsam Christi amore, & animarum salutis causà tolerandam.

Omnibus tamen Almeida palmam præripuit, & Prouincialis vota alacritate præuenit. Illicò effætum corpus trahens ad illius se abiicit pedes: eamque prouinciam suis humeris imponi multis cum lacrymis postulauit: seque ad labores omnes, & ærumnas terra, marique ferendas paratissimum obtulit: nec quicquã deesse, (affirmabat ille) ad diuini Numinis instinctum, quo se iam dudum ad Angolanam expeditionē sentiebat impelli, nisi eius, quem diuinę voluntatis interpretem ducebat, imperium. Gratissi-

mum cunctis fuit flexis ante Pre-
 fidem genibus Ioannem videre,
 senio iam penè confectum, &
 morbis obrutum, lacrymas vber-
 tim fundere, & multis illam pre-
 cibus expeditionem ambire; ma-
 iore sanè animi ardore, quàm vi-
 gore corporis. Voti tamen com-
 pos non est factus: habita quippè
 vltimæ senectutis, qua grauaba-
 tur, ratione domi iussus est san-
 cto vacare otio, & obtemperandi
 studium, multaque pro Christo
 patiendi ardorem ad agendum
 cum Deo, Cælitibusque transfer-
 re. Alteri è Socijs ætate, & viribus
 firmiori illud tum fuit onus im-
 positum, qui multis postea labo-
 ribus in Angola consumptus, ex
 hac vita ad cæli patriam emigra-
 nit. Sux tamen virtutis non con-
 temnendum fructum Ioannes tu-
 lit: nam domi, forisq; & admira-
 tionè fuit vniuersis, & documèto.

Iam

Iam suo loco narrauimus, qua
animi alacritate, Socijs, qui ade-
rant, stupore defixis, furenti se O-
ceano exigua canoa commiserit,
vt ex Superiorum mandato, sub
ipsam Ignatij parentis diem, in
Sanctorum Collegio Sacris ad-
esset solemnij, quod re ipsa præ-
stitit, sedata repente procella,
marique pacato.

Iterum vectus equo cùm rabi-
dissimum fluuium transire vellet,
tentandi causa vadi, præcessit, vt
Prouinciali, qui ponè sequeba-
tur, illumque præire iusserat, qua
transeundum esset, ostenderet.
Ecce tibi medio in fluuio ingens
arboris truncus, quem radicibus
auulsum rapidus voluebat amnis
tanto in equum impetu incurrit,
vt fessorem sella excusserit, præ-
cipitemque in profundum effu-
derit alueum: iamque vorticibus
implicitus hauriendus videbatur

cùm repentè, addito diuina ope
 animo, profundo emerfus fluuio,
 ad vltiorem ripam saluus eua-
 fit, tam sibi constans, & præsens,
 ac si nullum prorsùs adijisset vitæ
 periculum. Quod ille Dei bene-
 ficium obedientiæ meritis accep-
 tum retulit.

CAPVT SEPTIMVM.

*Mira Ioannis post mortem virtus
 in sanandis morbis apparet.*

ET si multa, eaque præclara
 in omnibus Ioannis vitæ
 partibus eniteant prodigia, non
 pauca, nec obscura mortem pro-
 ximè secuta sunt, quibus diuini
 Numinis prouidentia famuli sui
 sanctitatem illustrare voluit, &
 partam in cælo gloriam, vti par
 est credere, hominibus testatam
 facere. Singula recensere nimis
 ope-